Ч. 66 Субота 22 марта (3 цьвітня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної

Дальша дебата в справі пос. Шаєра.

По Дашиньскім промовив міністер справедливости ґр. Ґляйспах і сказав: Правительство в теперішнім стадиюм розправи, котра єсть чисто формальної натури і дотикає реґуляміну, не має ніякої причини занимати якесь становище, і буде то річию Палати порішити, чи над пильним внесенєм треба радити перед чи по уконституованю Палати. Правительство в догіднім порі не залишить поінформувати Палату, як стоїть карна справа, о котру тут розходить ся.

Пос. Перґелт (німецкий поступовець) доказував, що справа пильного внесеня дотич но Шаєра єсть виїмковою. Закон не на то, щоби робити трудність і не треба держати ся форми не взгляднюючи духа. Коли розходить ся о інтерпретацию закона о реґуляміні, то законодайність перша покликана до того, щоби зробити так, як би то відповідало духови конституциї і традициям Палати. Бесідник покликав ся на то, що у вересни 1891 вибрано ще за президента найстаршого віком комісию для ненарушимости посольскої і віддано їй дотичні внесеня. Отже можна і тепер таку виїмку зробити.

Пос. Штайнер (антисеміт) покликав ся на §. 42 реґуляміну і сказав, що коли лиш десята часть з того правдою, що о самоволї в Галичині говорить ся, то обовязком Палати єсть наставати на то, щоби поставлене внесенє пильности прийшло під нараду. Він ставить длятого внесенє, щоби поставлені нинї пильні внесеня були зараз залагоджені. (Оплески антисемітів.)

Др. Феркавф (социяліст) покликав ся на §. 11 реґуляміну, після котрого посли мають обовязок брати участь в нарадах, дальше покликав ся на заяву міністра справедливости і просив президента, щоби він запитав Палату, чи она хоче голосувати над пильними внесенями. — Пос. ґр. Фалькенгайн (консерватист) обставав при тім, що доки вибори непровірені і не вибрана президия, Палата не може нїчого иншого робити. Бесїдник противив ся тому, щоби радити над пильними внесенями, бо то було би злим знаком, нарушенем позитивного права. — Пос. Кронаветтер (демократ) сказав, що президент найстарший віком, не правник, не міг сам видумати своєї заяви; бесїдник доказував, що Палата формально вже уконституувала ся, і ставив внесенє, щоби над пильними внесенями поіменно голосувати. — Пос. Праде (німецкий народовець) заявив іменем своєї партиї, що буде голосувати за тим, щоби ще нинї залагоджено пильні внесеня, отже за внесенєм Штайнера. — Пос. Діпавлї (з католицко-людової партиї) доказував, що формально вже розпочала ся дебата над пильними внесенями, бо преці внескодавцеви дано голос, а на основі §. 3 реґуляміну доказував, що Шаєра треба увільнити.

Пос. Яворский: Маю честь заявити іменем польского кола, що ми годимось на погляди найстаршого віком президента; коли б єго заява прийшла під голосоване, то будемо по єго сторонї. Коли-ж би більшість Палати висказала ся за противним поглядом, то заявляю іменем моїх товаришів, що будемо голосувати за пильним залагодженем сеї справи.

Опісля застеріг ся ще президент Проскове ц против того, мов би то не він сам уложив свою заяву, а відтак приступлено до голосованя над внесенєм Штайнера. Коли пос. Абрагамович перший голосував три рази „нї“, настав в Палатї великий заколот і богато послів повиходило з салї. Абрагамович пояснив своє голосоване тим, що у внесеню Штайнера не розходило ся о Шаєра. Остаточно в поіменнім голосованю принято внесенє Штайнера 308 голосами против 27 (Грімкі оплески). Против голосували члени Кола польского і центрум.

Пос. Даниляк поставив відтак пильне внесенє: „Палата зволить ухвалити: Судови окружному в Ряшеві на єго жадане, щоби єму видати пос. Шаєра за провину з §. 54 зак. кар. не признає ся того права, а взиває ся правительство, щоби оно зараз вибраного послом Тому Шаєра випустило на волю, аби він яко вибраний мандатар міг сповнити свій обовязок в Радї державній“. Той сам посол і єго товариші поставили також внесенє, щоби се пильне внесенє було переведене зі всїма можливими скороченями в нарадї.

Пос. Дашиньский і товариші поставили слїдуюче пильне внесенє: Вибраного дня 16 с. м. послом до Ради державної Тому Шаєра держать від 4 с. м. в арештї слїдчім. Підписані вносять, щоби Палата після на основ §. 16 зак. з 21 грудня 1867 зажадала знесеня арештованя пос. Томи Шаєра, а що-до формального взяла се внесенє зі всїма скороченями під нараду.

Міністер справедливости ґр. Ґляйспах сказав насамперед, що правительство зовсїм не впливало на заяву найстаршого віком президента, а міністер сам заким ще увійшов до

---

5)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

IV.

Вінчане відбуло ся в Зарубинцях, маєтности пана Люзияньского, в так названій палатї, на котрій дах не був вправдї цїлком цїлий і тинки не всюди добре держали ся, але в серединї було все таки досить порядно, особливе в сали предків, де були два портрети Воєводів, один епископа Вармії та тої прабабки Люзияньских, імовірно тїточної сестри Каспера Денгофа, котрий також впсів коло неї в золочених рамах і мав на грудях медальон Цецилиї Ренати, що спадав на золотім ланцуху. Вправдї пан Януш добачив, що цїла тота геральдична претенсия і то назвище палати, то лише позолота, що покриває довги і руїни; не подобало ся єму також, що диван був лише в однїй комнатї та й то не закривав цїлого, в инших же були брудні помости, або надгнилї і покривленї; що лише один льокай ходив в черевиках і в камашах, прочі-ж служачі стукотїли чобітьми, що по більшій части були подїравлені і викривлені; що той нервовий пан Ксаверий мав псарню, з котрою ходив на лови і котра голодна та зле удержувана вила та нападала зі скаженим брехотом кождого жида і дїда; що лишили ся ще у дворі останки давної капелї і над ґанком була ґалерия, на котрій були труби і кітли до витаня гостий; словом, з великим смутком пересьвідчив ся, що цїла родина була далека в своїх звичаях від того замилуваня спокою, тишини і домашного житя, котре виявляла в Карльсбадї і що нерви єї о много грубші і витревалїйші як єму видавало ся тоді коли, відограно перед ним ту комедию, аби єго зловити. Але не час вже був жалувати і вагуватись; отже мусїв станути перед престолом з панною Теофілею, котра мимо єго волї ущасливила єго даром своєї руки і особи.

Однако треба віддати ту справедливість панні Теофілї з Люзияньских Ціпевскій, що приїхавши до дому мужа, не від разу стала перероблювати на свій лад. Противно, спершу вказувала тілько уступчивости єго примхам і привичкам, так у всїм прикладала ся навіть до єго вигадок. І так окружала єго найнїжнїйшими заходами і такими солодощами любови поїла єго, що затуманений пан Януш знов дякував Богу, що дістав другий примірник своєї Мариянни лише з золоченими берегами на велїновім папері і в пречуднїй французскій оправі. Отже що день привязував ся більше до своєї жінки, а єї витревалість і терпеливість, щоби позискати єго серце і заволодїти цїлою єго душею заслугувала справдї на похвалу. Не будемо тут вичисляти подрібно способів, яких уживала пані Янушева, аби дійти до своєї цїли. То забрало би нам за богато місця; відвело би нас від головного предмету тої повісти. Впрочім на що придались би ті подробицї Полькам, котрі то будуть читати? Чи-ж їх треба учити, як брати ся до слабих мужів і водити їх за ніс! Досить сказати, що ледве минув рік, бачив пан Януш лише очима своєї жінки, чув єї ухом, робив єї розумом і поводив ся у всїм єї волею.

То було ще досить приємне ярмо, бо привязане рожевим шнурочком любови до єго шиї але було так сильно привязане, єго шия уложила ся і нагнула ся так до него, що коли би тоді хто був отворив єму очи і намавляв скинути то ярмо з себе, то бувби аж тепер пізнав що єго зловлено на все і звязано без ратунку.

Коли уродив ся перший син, повитав єго пан Януш з невисказаною радостию. Хоч то був пречудний хлопчик, вимогла жінка на чоловіцї, що на памятку Каспра Денгофа, котрий їздив по Цецилию Ренату, названо єго також Каспером. Пан Януш не любив того імени, бо мав шевця Каспера, що найчастїйше робив єму тїсні і голосні черевики, але мусїв подати ся перед волею жінки і то був перший крок піддання, котрий він зробив сьвідомо і неохотно.

Мариян був ще уміщений з Шипулковскою в самім домі, під оком вітця, в двох вигідних і хороших комнатах, котрі навіть лучили ся з комнатою пана Януша. Хоч мачоха, котра спершу добре обходила ся з нашим горбатим, вже давно єго не бачила, аби не задивити ся — то однако пильно довідувала ся о єго здоровлє, велїла єго пильнувати, а коли бачила як муж любить єго, вкрадала ся найбільше до єго серця, оказуючи упослїдженій

Палати, довідав ся, що президент спитає Палату о еї гадку. Коли же він мінїстер увійшов до Палати, сказав єму один посол, що річ противно стоїть. Що-до самого Шаєра, то річ стоїть так: Прокураторія в Ряшеві на основі двох донесень против Шаєра, в котрих підозрівано єго о якусь провину словами, завела доходженя і дня 3 марта розпочала слїдство та поставила внесенє в окружнім судї на арештоване єго. Шаєр вніс против одного і другого жалобу до Палати радної, а та відкинула еї. Дня 19 марта виготовила прокураторія акт обжалованя против Шаєра, а той вніс спротиву до висшого суду краєвого в Кракові, але сей відкинув спротиву і полишив Шаєра дальше в арештї слїдчім.

Промавляли ще посли: Дашиньский (котрий ставив додаткове внесенє, щоби карне переслїдуванє пос. Шаєра застановлено на цїлий час засїдань Палати послів), президент палати, Яворский, Данєляк, Люеґер, мінїстер ґр. Ґляйспах і Перґельт (котрий поставив внесенє, щоби першу часть внесеня Дашиньского о випущеню Шаєра на волю зараз ухвалити, а другу часть передати комісиї з 18 членів). Внесеня Дашиньского і Данєляка ухвалено майже однодушно. Першу часть внесеня Дашиньского о випущеню Шаєра на волю ухвалено одноголосно. При другій части ухвалено внесенє Перґельта (о виборі комісиї) 236 голосами против 108 і єго внесенє, щоби правительство доставило комісиї судових актів в сїй справі.

З порядку дневного розльосовано послів на 9 відділів, а президент заявив, що з 1 цьвітня кінчить ся речинець до вношеня протестів, та що посол не може бути підчас верифікациї свого вибору.

Заява трох послів руских.

Посли Окуневский, Танячкевич і Яросевич вручили президентови письмо, в котрім заявляють, що зі взгляду на поступованє орґанів правительственних при виборах в Галичинї будуть поборювати правительство всїлякими можливими способами.

Новинки.

Львів дня 2-го цьвітня 1897.

— **Зміни в цїнах тютюну**. Від кількох днів цїни найбільше уживаних родів тютюну улягли значним змінам. Пачка „угорского" (Mittelfein Ungar.) коштує тепер 16 кр. замість 20 кр.; пачка „турецкого" (Mittelfein Türkischer) платить ся вже 50 кр. замість 63 кр.; „герцеґовиньский", що спродавав ся доси по 83 кр., спродає ся вже по 66 кр., а т. зв. „Seraglio" замість по 1 зр. 15 кр., спродає ся по 92 кр. Ті зміни в цїнах не наступили в наслїдок змін в якости тютюну; в нових дешевших пачках є по просту того тютюну менше, бо н. пр. замість давних чвертфунтових пачок по 125 ґрам. ваги, фабрикують ся тепер пачки лише по 100 ґрам. ваги. Нові зміни мають лише на цїли побільшенє консумциї лїпших ґатунків тютюну. Курцям з середних кляс все лекше буде видавати на ту приємність меньшими квотами, що не перевисшають 1 зр.

— **Львівский театр** після обчисленя міскої театральної комісиї буде загалом коштувати 1,104.000 зр. З тої суми покриє край 368.000 зр. а місто Львів 736.000 зр.

— **Нелюдска мати**. Вчера увязнено у Львові прачку Каролину М., підозріну о то, що в стайни при ул. Шпитальній, де спала, задушила умисне свою власну тримісячну дитину. Каролина М. оправдувала ся тим, що не спала 48 годин, бо прала для зарібку біле, а коли на трету ніч не могла вже більше працювати, пішла до згаданої стайнї виночати і там так твердо заспала, що не чула крику дитини, котру мимохіть придушила власним тїлом.

— **Огнї**. Про пожар в Журові, рогатиньского повіта, пишуть: Дня 22-го с. м. о 10-тій годинї в ночи вибух огонь в Журові і знищив 11 загород жидівских. Була би з димом пішла також церков (мимоходом сказавши прекрасна, побудована 1892 року, головно завдяки щедрому дарови Є. Ем. Кардинала, котрий дав на ню весь матеріял), як би не надлюдский висилок народу, котрий з розпукою кинув ся на приходство і перервавши огонь, не допустив до катастрофи. Церков була вправдї обезпечена на 5.000 зр., але вартість еї значно більша. Товариство „Днїстер", в котрім обезпечена церков, удїлило за виратованє еї комітетови парохіяльному нагороду в квотї 25 зр. — З понедїлка на вівторок сего тиждня о 1-ій годинї в ночи погоріли в Григорові коло Журова — як ми о тім вже коротко згадували — при страшнім вітрі дві стайнї ґрафа Розтворовского, а при тім згоріла і худоба, іменно 90 штук рогатої і 60 овець. Шкода ся — як пишуть — не була обезпечена.

— **Дурному вічная память!** Ілько Німець коло Манітоби в Канадї замовив собі аж у Вікнї на Буковинї дві коси, дві сокири і один джаґан все разом за 4 зр. Але порто за ті річи коштує 8 зр. 8 кр. Добре зачав господарити на новій земли!

— **Рух поїздів** на шляху Тернопіль-Копичинцї отворений на ново з днем 1 го с. м. На згаданім шляху як також на шляху Тернопіль Теребовля будуть курсувати лише поїзди ч 3451 і 3454, поїзди-ж ч. 3452 і 3453 не будуть ще введені в рух.

— **Лїкарска тарифа у Відни**. Віденьска палата лїкарів ухвалила, що кождий лїкар має право оцїнювання своєї працї, при чім все таки повинен держати ся нової мінїмальної тарифи. Мінїмальна тарифа для міста Відня визначує такі гонорария: за одну візиту в день 3 зр., вечером 4 зр., в ночи (фіякра платить пацієнт) 6 зр.; за участь лїкаря в консилїюм 10 зр.; за удїленє поради в ординацийних годинах 2 зр.; за кожду страчену годину часу по 5 зр.; за візити в часї означенім пацієнтом 5 зр.; за кождого другого хорого в тім самім домі 1 зр. Надзвичайні случаї, операциї і т. и. не пiдлягають тарифі. Повіз і другі видатки мають бути обчислені окремо. Для бідних лїкар може сам відступити від тарифи. Гонорар має бути зложений зараз.

— **Практичний**. Одного варшавского фабриканта засуджено за непорядки в єго фабрицї на 30 рублів кари. Практичний фабрикант порадив собі в той спосіб, що розкинув кару на всїх своїх фабричних робітників, та кождому відтягнув якусь квоту з зарібку. З того зібрав 50 рублів, так що виплатив не лише кару, але ще й сам титулом „нагороди за дізнану журбу" сховав до кишенї 20 рублів!

— **Міліонер і малярі**. До артистів малярів, що належать до сальону артистичного у Варшаві, удав ся міліонер з Лодзї п. Маркус Зільберштайн і замовив 10 акварель. В листї писанім до малярів каже п. Зільберштайн: „Ще раз просимо, щоби акварелї були викінчені артистично, а о цїну не будемо торгувати ся, але повтаряємо: мусите викінчити гарну і артистичну цїлість". Малярі взяли ся за роботу енерґічно, вималювали 10 акварель, оправили їх в преґарний альбом і вислали до Лодзї. Зажадали за всьо 1.200 рублів, але пан Зільберштайн, котрий запоручував, що не буде торгувати ся, давав за альбом лише 600 рублів. Малярі обжалували єго в суді, а суд вислухавши знатоків, признав малярям за роботу 1.200 рублів і ще 213 рублів коштів.

— **Подарунок за подарунок**. В памятниках одно о з бувших віцекоролів Індий знаходить ся таке веселе оповіданє: Одного разу підчас гостини магараджи Голькару, віцекороль льорд Дифферен, ножем зі слоневої кости розрізував картки сьвіжих дневників. Індийский князь, побачивши перший раз такий ніж, попросив віцекороля, щоби зробив єму з него подарунок. Віцекороль згодив ся на те як найохотнїйше. По кількох місяцях одержує він в дарі молодого слоня з опілїфованими клеваками, що мали вид ножів до розрізу-

---

дитинї любов і привязанє. Коли побачила, що має вже чоловіка в руцї, почала постепенно відкидати всї руштованя, котрі будувала так терпеливо для скріпленя своєї власти. Пан Януш анї оглянув ся як спроваджено для єго жінки фортепян, як показало ся, що їй музика не шкодить, противно, що не зле грає, бє в кінці віші як мужчина і дуже любить грати. З початку пан Януш затикав уши, але не було ради, привик мусїв слухати і полюбити музику. Вскорі найшла ся потреба відвідїти сусїдів і познакомити ся з дальшими паньскими домами, котрі очевидячки давали пізнати, що бажають війти в приязні і сусїдскі відносини. Не було що робити. Пан Януш убирав ся в новий фрак, брав тїсні рукавички, накладав тїлисті камашї і їздив з візитами по кілька миль злими і болотнистими дорогами. Бував навіть і там, де панни, що лише вернули зі шкіл, приймали гостий музикою на фортепянї, і там, де незвичайно даровитий хлопчик ставав єму нагле на нагнітки, хапав за шию і кричав до уха, або підкравши ся з заду стріляв несподївано зі стукавки.

Відвідини потягнули за собою відвідини і треба було відповіднїйше устроїти дім. Отже викинено пана Януша з єго улюблених комнат, де було єму так мягко і тихо, а щоби придбати більше місця, винесено Марияна і Шупулковску до официн. Вскорі, бо була вже досить обширна саля, а збираючих ся гостий і приїзджаючої з ними молодежи не було чим займити, показала ся потреба музики, котру тим лекше устроєно, що пан Люзияньский, що хотїв зробити дочцї приємність на еї іменини, прислав їй останки своєї капелї, вже тепер єму не потрібної і дарував їй труби і кітли, котрими звичайно у него принимано гостий, бо вже мало кого приймав і замінив свій дім на мужеский. Бідний пан Януш дістав страшного болю голови і дрощу, коли прибувші музиканти почали під командою самої панї учити ся і пробовати ріжних штук і танців; коли віднайдений десь в місточку давнїйший почтилїон, чим скорше принятий панею, трубів на ґанку ріжні мелодиї, а прикликаний з кухнї хлопець бив в бубон з цїлої сили. Оба стали як найпильнїйше вправляти ся, щоби тим способом повитати торжественно і достойно особи, запрошені на іменини або на забаву.

Тим способом пізнав пан Януш, що хоч жінка нїби все єго любить, все о него дбає, хоронить єго і пестить, але робить що хоче і перевертає єго дім до горі ногами. Починались отвирати єму очи і будучність ставала перед ним в чорних красках, тим більше, що зміркував, яка зручна в своїх способах, яка витревала і терплива в переведеню своїх намірів єсть та, котра як єму спершу здавалось була немов тиха голубка, що тулила ся дрожанєм і любовію під єго крила. Однако мимо того, що пересьвідчив ся о еї витревалости і твердій воли, спробовав поставити ся бодай против кітлів і труб. Она немов уступила, але зараз на другий день дізнав ся приголомшений муж, що єго винесено на фільварок, а ту комнату в официнах, в котрій мешкав з Шипулковскою, віддано музикантам. Обурений пан Януш обурив ся на правду. Але коли єго гнів викликав плач, нервові судороги і майже конвульсиї, коли по втихомиреню тої бурі так небезпечної в поважнім станї, в якім була жінка, побачив, що перед дім заїхала карита і служба пакувала річи панї, тодї неспокійний пан Януш спитав вже лаґіднїйше, куди она вибирає ся? Теофіля побачила зараз, що зияк і відповіла холодно і гордо, що до такого поступованя не привикла, що їде до вітця і брата та віддасть ся під опіку тих, котрих обовязком єсть заступати еї перед покривдженєм чоловіка, що не шанує матери своїх дїтий і не маючи поміркованя для еї теперішного стану, так погано з нею поводить ся. Пан Януш наполохав ся такою енерґічною і несподїваною для него постановою. Він знав, що готова перевести еї в дїло, а погадавши о всїх хлопотах, які стягнув би на свою голову, розваживши, що крім сплетень в сусїдстві і відпромуваня запрошених гостий, крім толкованя перед вітцем, могло би ще дійти до поєдинку з братом, став еї вговорювати, що єго нерви не можуть знести такого гуку, що єго любов до сина першої жінки повинна бути тим більше, що не має матери і що природа так єго упослїдила, отже що не може дозволити, щоби був від него так далеко і щоби єго з дому викидати. Ті представленя не помогли нїчого. Говірливійша від него жінка переговорила єго, додаючи з жалем, що лїкарі велїли їй вистеріґати ся всякого виду, котрий міг би шкідно вплинути на еї другу дитину, що она так приголомшена тою гадкою, що може породити який урод, що аж не може спати, а пересьвідчена, що то буде дочка. Тому мусить усунути ся з того місця, де жде еї таке нещастє. — Вкінци відкликую ся до тебе самого — сказала на останку з сльо-

ваня карток. Не конець на тім, бо скоро лиш на столї положено дневники, слонь з великою зручностию і вправою порозрізував усї картки і подав їх на своїй трубі льордови. Був се подарунок індийского князя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 цьвітня. До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що гостина Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа в Петербурзї єсть вже певною. Цїсар виїде з Відня дня 25 с. м. а дня 27 с. м. прибуде до Петербурга в гостину до царя.

Атини 2 цьвітня. Аґенция Гаваса доносить, що Анґлїйцї переловили поза лїнїєю блькадовою три малї грецкі кораблї вітрилові, котрі везли провіянт.

Константинополь 2 цьвітна. Положенє в Скодарі не змінило ся. Валї старає ся успокоїти людність. Ґарнізон скріплено двома баталїонами.

Канеа 2 цьвітня. Аґенция Гаваса доносить, що полковник Вассос віддав православному епіскопови 42 зловлених в битві під Метаксою турецких вояків і 2 офіцирів під услівєм, щоби они виїхали з Крети. Повідомлено о тім адміралів.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Важне для малярів-артистів: В Керници коло Городка будуть віддані на публичній лїцитациї дня 13 цьвітня с. р. роботи около внутрішного украшеня місцевої церкви. Прелїміновано около 2000 зр. Місцевий парох о. Іоан Черепашиньский.

— Пошукуєсь дяка для більшої парохії в теребовельскім повітї, чоловіка старшого, жонатого, знаючого нотний сьпів. Зголошувати ся треба лично до уряду парохіяльного в Бокові повіта підгаєцкого. — В. Шенкірик, парох.

— Пчоли на продаж. В Хоцемири єсть на продаж 6 до 8 пнїв (дзержони) по 8 зр. Хто хотів би купити, нехай зголосить ся до підписаного: Гавриїл Росаль, боднар в Хоцемири, почта в місци.

М. С. в Г.: Ваш сербский льос табаковий 10-франковий з 1888 р. був витягнений в амортизациї ще в червни 1894 р. Дім банковий Шеленберґа і Сина у Львові виплатив за него 4 зр. 75 кр., котрі Вам відошлемо. Для осторожности на будуче, а також і для других до відомости звертаємо увагу на то, що заграничні льоси, дозволені в нашій монархії, мусять бути стемпльовані, бо в противнім случаю можна мати всїлякі неприятности і клопоти. На купон від льосу, котрим можете дальше грати в преміовім тягненю, дістали ми з банку поквітоване, на котре за кілька недїль одержимо купон (скоро прийде з Сербії) а тогди Вам его відошлемо. Прислані другі папери без вартости, однако будемо ще пробовати. Квіти ратові держіть. Треба ще звідати ся, чи той банк ще єсть; тут у Львові того не знають. Близше за кілька днїв листовно. — **Заряд школи в Тлустім:** Гроші треба посилати на руки Теофіля Тейхманна, презеса краєвого союза ц. к. ветеранів войскових, а лїсту складок можна висилати просто до комітету будови азилю для підупавших і нездібних до працї інвалїдів ц. і к. ветеранів войскових. Комітет той складають пп. Теофіль Тайхман, презес; Маркиль Шидовский, віцепрезес і Йосиф Караманн, секретар. Азиль (притуловиско) має бути поставлений на память ювилея 50-лїтного пановання Є. Вел. Цїсаря. — **З. Б. в Тис.:** Не витягнені. — **Владика в Д.:** Треба було користати з хвилї; тепер відійшла охота, бо книжка впрочім менї й не потрібна. Торгувати ся в переписцї годї було, то-ж і не було відповіди. — **М. Р. в Г.:** Про збиранє складок начальником годї нам писати, бо начальник особа урядова, а его заходи могли би виглядати на рід якогось примусу. — **А. Ян. Крас. п. Ланч.:** Не вильосовані анї послїдним разом анї в попередних лїтах. — **Зверхність гром. в Підл.:** 1) Не вильосовані. — 2) Книжки, котра би як найобширнїйше трактувала науку садївництва, огородництва і плеканє всїляких цьвітів не виймаючих і вазонкових, нема о скілько знаємо, і в польскім язиці. Впрочім була би то навіть річ просто не можлива при нинїшнім станї науки господарства. Наука ся поступила нинї так значно, що не лиш кожда галузь господарства, але навіть мало що вже не кожда ростина має свою окрему лїтературу, свої окремі книжки; суть н. пр окремі книжки о управі бараболь, морви, рож, кактусів і т. д. Мала але досить добра книжочка о садївництві єсть „Сад при хатї“, Янковского-Редчука, виданя „Просьвіти“ цїна 15 кр., а о городовинї польска книжочка „Podręcznik siewu i uprawy warzywa, tudzież innych roślin ogrodowych. Staraniem i nakładem J. Stachewicza. — **С. А. в Г.:** 1) Як жаби чистять воду в керници? — Ну, як можуть і вміють. Видять, що господарі нехарні, недбалі та лїниві, отже они беруть ся на свій лад до того. В нечистій керници, де єсть богато болота на сподї, де цимбриніє обросте мохом і гниє, наплодить ся богато всїляких хробів, а жаби їх з'їдають — отже чистять воду. Але не треба думати, що коли до сьвіжо викопаної керницї вкине ся одну дві жаби, то вже вода буде завсїгди чиста. То забобон темних людий. Преці не лиш самі хроби занечищують воду, а жаби не винесуть з керницї болота та згнилого цимбриня. Ба, жаба й сама ще запечищує керницю; она-ж преці їсть, а що не стравить, віддає з себе, розуміє ся, назад у воду, бо окремої комірчини на то не має. Розумний дбалий та не лїнивий господар не буде длятого спускати ся на жаби, але сам очистить кирницю та ще й жаби викине з неї. 2) Хоробу у якоїсь худобини можна найлїпше лиш на нїй самій пізнати; з опису самого хоч би й дуже докладного, трудно. А Ви ось лиш що пишете: „Коня обсипали по цїлій шкірі струпи; насамперед зачало з крижий. Кінь має 15 лїт або й більше, не оказує сумности, а як чіхає ся, то струп відпадає при самій шкірі“. З того можемо лиш здогадувати ся, що то єсть рід якогось лїшая може т. зв. мокрого лїшая, званого у овець також дождженого гнилию або дощевими оступами. Хороба та бере ся найчастїйше з того, що зьвіря мокне на студенім воздусї. Насамперед показують ся міхурцї, кінь зачинає чіхати ся, бо его свербить; від чіханя міхурцї пукають, з них виплпває материя, а з неї роблять ся жовтаво брунатні струпи. Хороба ся минає часто до 2 або 3 недїль сама від себе, або ширить ся, викликує хронїчне (уперте) запаленє шкіри, товарина не може добре віджививляти ся, а коли при тім дістане ще бігунки, нидїє дуже і гине. На ту хоробу роблять ся напари з романцю або зіля німиці (Hyosciamus). Зїле запарює ся; коня вкриває ся веретою, а під веретою держить ся запарене в мисцї зїле так, щоби пара розходила ся по шкірі. По напареню треба місце вкрите струпами намастити при помочи пензлика переваренім олїйцем з німиці, котрий купує ся в аптицї. Найважнїйша річ в тім, щоби коня держати в сухій стайни і на сухій підстілцї. — Такий наш здогад, але без поради ветеринаря нерадимо нїчого робити, бо напевно не знаємо, що то за хороба. — 3) В справі установленя у Вашій громадї постійного сьвященика (сотрудника) мусите віднести ся до дотичної консисториї, але громада мусить постарати ся о все, що потреба буде для удержаня того сьвященика, отже о хату для него і т. п. — 4) і 5) Того не прийме нїяка ґазета. — З поезиєю дайте собі спокій; то не для Вас. Поезия вимагає не лиш великої науки і доброго знаня рідної мови, але й штуки та краси і духа, того великого дару божого, без котрого нема правдивої поезиї. Вам того всего не стає. — 6) Розуміє ся, що висилка реклямованих чисел коштує, бо треба от хоч би лиш почту оплатити; але кожда ґазета приймає ся тих коштів, скоро реклямация наступила в своїм часї. — **Ів. Д. в Н.:** Підручник до науки рахунковости державної і купецкої Фелїкса Цїммера, офіцияла рахункового ц. к. краєв. Дирекциї скарбу у Львові — то лїтоґрафовані скрипти після викладів дра Черного обнимаючі 22 великих аркушів письма. Цїна 5 зр.; можна дістати лиш у автора після поданої повисше адреси. Підручник сей містить в собі все то, що треба конче тому знати, хто хотів би робити іспит з рахунковости. Наука в нїм не розволїкає ся, дефиниції короткі а метода ученя як найпростїйша і найприступнїйша. — **А. Л. в Бод.:** Дивний з Вас чоловік! Хочете конче, щоби ми не знаючи Вас зовсїм, анї Ваших обставин сказати Вам, чим би Ви могли бути. Коли Ви самі того не можете осудити, то найлїпше держіть ся того, чим єсьте, бо далеко не зайдете. Коли-ж ми вже конче мусимо щось сказати, то нехай: Коли Ви нежонаті а здібні до войска, то маєте право робити іспит офіцирский і вступити до чинної служби; можете вступити до сторожи фінанс.; іти на практику до уряду податков.; стати за писаря громадского; можете піти на практику до почти і т. д. але остаточно ваша кваліфікация кваліфікує Вас лиш до того, чим єсьте; не знаємо чи не хочете, чи не можете того зрозуміти. В послїднім случаю, нема иншої ради лиш держати ся того, що маєте. — **М. П. в К.:** Десятку, погризену мишами, одержали ми. Будемо старати ся виміняти, але мусите трохи підождати. — (Дальші відповіди пізнїйше).

зами в очах — чи був би ти щасливий, не докоряв би ти собі цїле житє, коли би Бог покарав тебе за твій упір і дав тобі горбату, поломану дївчину? О, я певне умерла би з розпуки, а ти, ти нещастний Януше маєш на стілько совісти, що хотів би допустити до того?

Януш мав справдї совість. А хоч не був ще певний, чи то буде дочка, але знаючи, що калїцтво і бридкість єсть для женщини сто раз більшим нещастєм як для мужчини, сам того наполохав ся, став благати жінку, щоби собі не набивала голови такими думками, вкінци почав плакати, стискати її руки, перепрошувати і вкінци прийшло до того, що відведено карету до возівнї, що Марияп лишив ся на фільварку, а труби і кітли повернули на ґанок.

Так ішло чим раз дальше і дальше, а по уродженю панни Кльотильди в р. 1820, коли показало ся, що дївчина була не бридка, проста і рівна, пан Януш так утїшив ся, що вже глядїв крізь пальцї, коли коло в'їзду муровано ворота і на них виліплювано той дивний подвійний герб, який ми бачили; коли над ґанком будовано криту ґалерию, з таким самим гербом на чолї, в котрій могли би помістити ся музиканти і де мав бути склад кітлів і бубнів.

Нїчого так не доказує, що чоловік від початку сотвореня не був нїколи дикою, але все основною зьвіриною як то, що скоро до всього привикає, хоч би та річ видавала ся противною его вдачи і природї. Нема роботи, нема ярма, до котрого з часом не вложив ся би, нема кари, до якої постепенно не привик би, нема тягару, котрого двигнув би, коли накинено єму его не нагле а поволи, постепенно. По якімсь часї видаєсь єму его стан так природний, як коневи, що сам стає до дишля, дивує ся, чому его фірман не бє батогом, як волови, котрий сам наставляє свою дужу шию і приймає тверде ярмо, яке часто здирає еї аж до крови. По кількох лїтах видав ся і пану Янушеви его стан природним і так вложив ся до відвідин і гостин і у себе і у сусїдів, до руху, гамору і криків дома, особливо в часї балїв на сьв. Теофілї, в часї обідів на сьв. Каспера і підвечірків на сьв. Кльотильди; слухав з такою увагою жінки, коли грала, музикантів, коли учили ся нового танцю і кухарчука як бив в бубон, що здавалось єму, немов би той біль голови і нервове дрожанє, котрі все чув при тих пробах, були лише привидом і що на его здоровлє цїлком не впливають. Не уважав навіть того за противне своїй природї, що жінка приймила стрільця, розвела хорти і гончі пси, котрі заєдно уїдали, кидали ся на перехожих і несподївано напастували навіть самого пана. Ту новість введено на те, щоби в часї гостин і забав була дичина на столї та щоби пан Ксаверий, котрий стратив вже надію богато оженити ся і пересиджував часть року особливо осїнь у сестри, мав забавку в ловах, котрі дуже любив і щоби міг часом стріляти з гістьми на подвірю до мети, коли непогода не дозваляла вийти з хортами в поле. (Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові.
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.